

Свою Україну любіть. Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту за неї Господа моліть.
Т.Г.Шевченко

ВІСНИК

№ 1 (44)

Січень

2018 року

ПРИЛУЦЬКОГО АГРОТЕХНІЧНОГО КОЛЕДЖУ

Колонка редактора

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Ось і завершився I семестр 2017-2018 навчального року.

Наша газета у цьому складному процесі перебудови національної освіти прагнула якомога ефективніше допомогти колегам, студентам, своїм читачам – усім, хто поважає художню і літературну творчість, розумову та інтелектуальну працю у поступі для остаточного торжества соціально-економічного прогресу та високої духовної і матеріальної культури. Надалі в наступних номерах плануємо друкувати глибокозмислові й цікаві матеріали, які відповідали б сучасним вимогам, мали високий художньо-ціннісний та науково-пізнавальний рівень, патріотичну спрямованість, любов до рідної держави.

Ми щиро вдячні авторам і читачам – всім, хто є нашими вірними друзями і тим, хто вперше тримає в руках екземпляр видання. Тільки за вашої активної участі в роботі газети ми будемо постійно вдосконалюватися. Отож, сподіваємося на плідне співробітництво. Приносьте, надсилайте свої публікації і наукові статті, власні художні твори та поезії до редакції газети «Вісник», а також пропозиції й побажання щодо поліпшення змісту часопису. Будемо заздальгидь вдячні вам.

Ми напередодні Новорічних і Різдвяних свят.

Ці прекрасні традиційні зимові свята дають нам чудову нагоду по-християнськи подати один одному руку, очиститися душею, молодим – ще одна нагода сказати про свої почуття, висловити повагу до старших, турбота й добрі справи до оточуючих стануть невід'ємною частиною нашого повсякденного життя.

Нехай щаслива новорічна зоря принесе вам і вашим родинам тепло сімейного затишку на увесь рік, мир Україні. Діти, а в кого є, й онуки, хай будуть здоровими й виправдають ваші надії і сподівання.

Нехай не міліє джерело достатку, Господь дарує радість і здоров'я. Хай кожен ранок сонце ясне Вас осяває світлом і любов'ю.

П.І.Черніков, член Національної спілки журналістів України, доктор філософії в галузі освіти, директор коледжу

ШАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ, РАДІСНИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ!

Щирозадушно вітаємо викладачів, студентів, ветеранів праці та всіх працівників коледжу з довгоочікуваними і світлими святами – Новим роком та Різдвом Христовим! Це веселі й улюблені дитинства радісні дні в очікуванні дива, казки, душевного тепла й надії. Озираючись назад, можна сміливо сказати, що 2017 рік прожитий не дарма. Він був насичений подіями, напруженою працею та звершеннями. Цей рік подарував нам життєвий досвід, радість зустрічей і відкриттів, перемог і досягнень, нових професійних злетів. Тож зичимо вам великого людського щастя, міцного здоров'я, добра й радості, вірних друзів та близьких людей поруч, вогню в серці та світла в душі! Яскравих подій у 2018 році, успіхів у всіх починаннях та удачі! Нехай він виправдає ваші добрі надії й прагнення, а для нашої рідної України стане роком миру, злагоди та процвітання.

*З повагою адміністрація коледжу,
профспілковий комітет, редакційна колегія
газети «Вісник», студентське самоврядування*

Коли на землю ляже тихо нічка,
І з'явиться на небі перша зірка,
Ваш дім добру відкриє радо двері
І вся родина сяде до вечері.
Смачна кутя покличе всіх до столу,
Й чудовим настроєм наповниться усе довкола,
Святвечір збере разом всю родину,
Добром і радістю наповнить Україну.
Зоря на небі сповістить всім людям нині,
Що народилося дитя святе в яскині.
Радійте, люди, веселіться разом всі!
А ви прийміть від нас вітання ширі ці.
Нехай тільки радість несе рік Новий,
Хай щастя й добробут несе у Ваш дім,
Нехай Україна навік процвітає,
А Господь здоров'я усім посилає.

ШАНОВНІ АБІТУРІЄНТИ!

Прилуцький агротехнічний коледж
запрошує вас на навчання
за спеціальностями:

141 Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка
спеціалізація: Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в агропромисловому комплексі;

192 Будівництво та цивільна інженерія
спеціалізація: Монтаж обслуговування устаткування і систем газопостачання, Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд;

Разом із дипломом спеціаліста Ви отримаєте атестат про середню освіту.
Умови прийому

На базі 9 класів зарахування здійснюється на конкурсній основі за підсумками вступних випробувань з української мови (диктант) та математики (тести), що проводиться приймальною комісією коледжу.

Документи на навчання приймаються з 2 по 14 липня 2018 року.

На базі 11 класів зарахування здійснюється на конкурсній основі за результатами ЗНО 2016, 2017, 2018 року з української мови і літератури, математики або історії України, або географії.

Електронні заяви приймаються з 12 липня по 8 серпня 2018 року.

Запрошуємо до коледжу на заочну форму навчання

У сучасних умовах великим попитом на ринку праці користуються спеціалісти, які вміють нестандартно мислити, творчо застосовувати знання в непростих виробничих і соціальних умовах. Заочна форма навчання надає можливість оволодіти певним рівнем знань, умінь та навичок, підвищити свою кваліфікацію чи отримати нову спеціальність без відриву від виробництва.

Сьогодні на заочному відділенні навчаються студенти за спеціальностями:

141 Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка
спеціалізація: Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в агропромисловому комплексі;

192 Будівництво та цивільна інженерія
спеціалізація: Монтаж обслуговування устаткування і систем газопостачання, Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд;

193 Геодезія та землеустрій
спеціалізація : Землепорядкування

Документи на навчання без відриву від виробництва на основі повної загальної середньої освіти приймаються з 25 липня по 22 серпня 2018 року.

До заяви, поданої в паперовій формі, вступник додає:

- копію документа державного зразка про раніше здобутий освітній (освітньо-кваліфікаційний) рівень, на основі якого здійснюється вступ, і додаток до нього;
- копію сертифіката;
- копію документа, що посвідчує особу та громадянство;
- шість кольорових фотокарток розміром 3 x 4 см.

Вступник подає сертифікат зовнішнього незалежного оцінювання, виданий у 2016, 2017, 2018 році.

Воїни АТО та військовослужбовці строкової служби, які демобілізувалися після 30 листопада 2017 року, вступають у коледж без результатів ЗНО на основі вступних випробувань у навчальному закладі.

Для студентів заочної форми навчання передбачена лекційно-екзаменаційна сесія 30-40 календарних днів на навчальний рік. У міжсесійний період студенти виконують передбачені навчальними планами домашні контрольні й курсові роботи, готуються до складання іспитів і заліків, що виносяться на екзаменаційну сесію.

Адреса приймальної комісії:
м. Прилуки, вул. Київська, 178.
Телефони: 3-20-50
http://agrokoledg.at.ua
e-mail:gidrotech@ukr.net

Новітні технології навчання

НАВЧАЮ ПО-НОВОМУ

Українські науковці вивчають досвід багатьох країн для їх аналізу та впровадження в Концепцію Нової української школи. Останнім часом все більше дослідників почали говорити про рейтингове оцінювання знань PISA (міжнародна програма оцінювання якості освіти). Для покращення навчання в наших закладах освіти ціленаправлено й продуктивно мають застосовуватись сучасні цифрові інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ), покращуватись ІКТ-компетенції всього населення.

Запровадження ІКТ в освітній галузі має перейти від одно-разових проєктів у системний процес, який охоплює всі види діяльності. ІКТ суттєво розширюють можливості педагога, оптимізують управлінські процеси, таким чином формуючи в молоді важливі для нашого сторіччя компетентності.

Для мене як для педагога головними перевагами використання ІКТ в навчанні є такі:

- можливість моделювання та демонстрації процесів, не доступних для спостереження;
- робить заняття цікавішим, надає більших можливостей для участі в навчальному процесі, розвиває мотивацію;
- студенти починають розуміти складні ідеї завдяки більш яскравій та динамічній подачі матеріалу;
- індивідуалізація навчання;
- розвиває особистісні й соціальні навички;
- студенти працюють творчо, стають впевненішими у собі;
- полегшення праці педагога.

Основними напрямками в моїй роботі є:

- залучення студентів до самостійного пошуку інформації, синтезу матеріалу з виходом на самостійні узагальнення й висновки;
- розвиток критичного мислення, творчих здібностей, особистості студента та його адаптація в світовому інформаційному просторі;
- формування інформаційної культури студентів, забезпечення їх інформаційних потреб;
- інтенсифікація навчання та виховання за рахунок використання ІКТ;
- удосконалення науково-методичного забезпечення навчально-виховного процесу;
- оптимізація освіти на основі використання інформаційно-комунікаційних технологій.

Завдяки адміністрації коледжу маю можливість викладати дисципліни з використанням не лише проєктора та мультимедійної дошки, а й з використанням Інтернету. Це дає можливість застосовувати велику кількість інтерактивних сервісів (Веб 2.0).

Зокрема маю власний веб-сайт «Сайт Вікторії Дронь», на якому зосереджена велика кількість навчальних матеріалів.

Найбільше використовую Google Drive – це сховище файлів, документів, таблиць, презентацій, форм, малюнків, які здебільшого розміщені на сайті.

У підсумку опрацьованого вдома конспекту можемо створити карту знань створену за допомогою програми Coggle яка добре інтегрується з Google Drive.

При опитуванні використовую Хмари слів, які створюю за допомогою програми Word It Out.

За допомогою Google Форм проводжу різні тестування та за декілька хвилин після опитування отримую результати відкрито, не підсуджуючи ні кому з студентів оцінку.

У цьому навчальному році почала використовувати нову програму – Kahoot! Вона дозволяє подавати в форматі опитувань та тестів мало не весь навчальний матеріал.

Для опитування студентів також використовую Google Презентація, у яких створюю ребуси з допомогою програми Rebus1.com/ua.

LearningApps – програма для підтримки процесу навчання та викладання за допомогою невеликих інтерактивних модулів.

Цікавим та захопливим видом позааудиторної роботи зі студентами є проведення Веб-квєстів та пошукових проєктів.

Першим проєктом був «Науковий банкомат». Колекціонування грошових банкнот залишається на сьогоднішній день, мабуть, єдиною областю збирання, об'єкти колекціонування якої, на відміну від поштових марок, пам'ятних монет і т. д., не випускаються спеціально для колекціонерів, а існують за своїм прямим призначенням. Було опрацьовано та підготовлено матеріали про 84 вчених.

Наступним проєктом став – «Ними пишасться Україна», присвячений 25-й річниці Незалежності нашої країни.

У даний час починаємо зі студентами працювати над новим проєктом «Фізика та гроші». Його мета – формувати в студентів навички XXI століття, виховувати культуру спілкування, комунікативність, розвивати вміння у студентів аналізувати важливість даних об'єктів, їх значення для розвитку країни, історичні передумови, творчі здібності, створювати ситуацію успіху; навчити студентів самостійно аналізувати будову та принцип роботи об'єктів, вплив на екологічну ситуацію, шляхи подальшого вдосконалення, здійснювати пошук інформації, працювати з ІКТ.

Досвід використання інтерактивних сервісів (Веб 2.0) засвідчує доцільність їх застосування як засобу формування компетентностей, налагодження ефективної комунікації (навчання, консультування, обговорення, позааудиторної роботи). Дослідження й спостереження показали, що систематичне використання сервісів дає такі результати:

- розвиток самостійності, самоконтроль;
- підвищення мотивації до навчання;
- знаходження джерел інформації у процесі спілкування;
- колективна співпраця через творчість кожного;
- відповідальність, уміння дивитись на подію з різних точок зору;
- розвиток творчих здібностей.

Підсумовуючи викладене, варто зазначити, що сервіси Веб 2.0 є потужним методичним і дидактичним інструментарієм для організації цікавого та розвиваючого процесу навчання, підвищення ефективності занять, мотивації студентів до оволодіння знаннями, підготовки професійного кваліфікованого працівника, трансформації освітнього простору, який більшою мірою перемістився до мережі Інтернет.

**Вікторія Дронь, викладач-методист,
голова циклової комісії**

Викладач року

ПОКЛИКАНА ВЧИТИ І ВЧИТИСЯ

«Вік живи – вік учись» - цей мудрий вислів в повній мірі стосується героїні моєї статті Лєгошиної Олени Леонідівни. Вдумайтесь тільки, після закінчення Прилуцької школи №14 в 1989 році вона постійно навчалася. Освіту здобула з багатьох країн: Прилуцький радгосп-технікум 1989 - 1993рр., Харківський національний аграрний університет ім.В.В.Докучаєва 1998 - 2004рр., де отримала професію інженера землевпорядника; з 2001 року почала працювати викладачем у нашому технікумі два роки заочно навчалася в Міжрегіональній академії управління персоналом за спеціальністю фінанси, в жовтні 2009 р. вступила до аспірантури Полтавського університету економіки і торгівлі, який закінчила в 2014рр., роки навчання в аспірантурі поєднує з навчанням в Українській інженерно-педагогічній академії міста Харкова, де отримувє диплом магістра з правом викладання в вищих навчальних закладах, і нарешті, в червні 2017 року в Східноєвропейському національному університеті ім.Л.Українки в м.Луцьку Олена Леонідівна захищає кандидатську дисертацію і отримує науковий ступінь кандидата економічних наук.

- Олено Леонідівно, здобуття знань, за моїми підрахунками, Ви присвятили 27 років, знаєте все про економіку, фінанси і аудит, торгівлю, землекористування і землевпорядкування, педагогіку. Нарешті «граніт» науки підкорений, тепер можна і на «лаврах спочивати»?

- Знання за плечима не носити – говорили мені батьки. І я вчилася не заради самого процесу навчання, воно було для мене засобом підготовки до самостійного життя. Мріяла стати викладачем, щоб ділитися здобутими знаннями і досвідом із студентами. І кожному поколінню молоді, яке приходить до нашого коледжу, завжди повторно пропису істину: «Скільки людина живе – стільки вона і вчиться». Адже той, хто перестає працювати над собою, самовдосконалюватися, зупиняється в своєму розвитку, деградує. «Убогий духом не може бути багатим, незважаючи на те, скільки грошей він має», – ці слова Петра Яцика ще раз підтверджують, що найбільший здобуток молоді людини – не матеріальні блага і цінності, а знання, які відкриють перед ними дорогу у широкий світ.

- У Вас чималий педагогічний досвід. А тому не можею обминути таке важливе запитання – що думаєте про сучасну українську освіту в вищих навчальних закладах (зокрема в коледжах І-ІІ рівнів акредитації) та про її реформу?

- Ніколи не підтримуватиму тих невігласів, які стверджують, що освітня система в державі

ві застаріла. На мою думку, вона знаходиться на високому рівні. Завжди передивляюся науково-освітні передачі по телевізору, спілкуюся з колегами інших вузів, виявляється, випускники наших навчальних закладів вимагають по всьому світу. Що характерно, менеджери багатьох європейських вузів відслідковують обдарованих українських дітей, особливо в технічних галузях, і навперейбій запрошують їх до своїх навчальних закладів. Про що це говорить? Що наша освіта – одна з кращих. Як і в кожній освіті, в ній є свої не-

доліки, але заперечувати надбання багатьох поколінь вчених, запозичувати заради запозичування (чи потрібне воно, чи ні – нікого не цікавить), аби тільки самоствердитись в цій галузі науки – це несерйозно. Спочатку треба створити щось своє. Щодо спроби наблизити українську систему освіти до міжнародних стандартів, виникла невизначена ситуація, пов'язана з коледжами та технікумами. Всього в Україні налічується 387 коледжів і технікумів. Всі вони мали статус вищих навчальних закладів і готували рівень «молодших спеціалістів». За новим законом, тепер статус ВНЗ залишиться тільки у тих закладів, що отримують ліцензії, інші установи отримують статус професійно-технічних навчальних закладів і будуть надавати передвисту освіту. Сам же рівень «молодшого спеціаліста» (так як в міжнародних стандартах такого немає) буде скасовано, замість нього вищі навчальні заклади готуватимуть рівень «молодшого бакалавра». Багато хто вважає, що Закон

«Про вищу освіту» був прийнятий передчасно, і слід було спершу обговорити поточне і майбутнє положення коледжів і технікумів, а також кваліфікації молодших спеціалістів. У зв'язку з виниклою невизначеністю, перегляд справи молодшого спеціаліста був відкладений до 2019 року. На даний же момент активно ведуться обговорення в середовищі теоретиків, співробітників коледжів, працівників профтехосвіти і роботодавців з різних сфер діяльності, з метою знайти прийнятне для всіх рішення, з урахуванням всіх потреб і запитів. Також, можливо, буде переглянута робота коледжів з вищими навчальними закладами. Дані тандеми вже не раз показували свою ефективність на території України, обмінюючись цінними кадрами, навчальною базою і матеріальними ресурсами. Існуючі «симбіоз» цілком можуть в майбутньому утворити один цілісний навчальний комплекс, але тільки при повній згоді з обох сторін. На даний же момент ситуація знаходиться в, так званому, «перехідному періоді», в якому коледжі все ще зберігають свій статус вищих навчальних закладів.

- У нашому глобалізованому світі знайти себе дуже важко. Це вдається одиницям. А чи у Вас є свій рецепт досягнення успіху?

- Нові економічні і соціальні відносини в країні потребують людей висококваліфікованих, ініціативних, орієнтованих на пошук і вдосконалення. Час продиктував нашій молоді нову формулу: «Допоможи собі сам» - жорстку, але дієву. Допоможи собі сам – це значить вийди із сірої маси некваліфікованих середняків, стань творцем свого шляху, вчись усьому, що може допомогти твоєму становленню і успіху, докладай зусиль, аби бути здоровим, культурним, висококваліфікованим. А для цього робота вчителя має бути переорієнтована з повчання загального характеру на допомогу у розв'язанні тих конкретних проблем з якими молодь стикається. Коротше кажучи, студент не повинен бути пасивним, інертним слухачем нудної лекції, викладач повинен вчити його бути гравцем. Це чудовий спосіб виявити, що ти знаєш і чого не знаєш. А для цього і викладач повинен докорінно перебудувати свої уроки, щоб вони несли в собі дух змагання і самостійності.

- Що б Ви побажали студентам нашого коледжу?

- Тільки завзятим, цілеспрямованим, допитливим підкорюються вершини. Мрії збуваються, якщо працювати до сьомого поту.

- Як проводить вільний час?

- Із задоволенням читаю історичну і художню прозу. Хочу все знати про історію України, правдиву, а не надуману, яку нам

втомачували ідеологи тоталітарної системи. А ще поставила собі за мету прочитати всі твори одного із найвідоміших письменників XX століття – Еріха Ремарка. Переконана, що його роман «На Західному фронті без змін» повинен стати настільною книгою сильних світу цього. Може, тоді на нашій планеті запаує мир і злагода.

- Чи є у Вас інші захоплення, окрім книг?

- Мені подобається ходити у наш театр на прем'єри, або на якісь цікаві вистави (а Прилуки цим не обділені). І, звичайно ж, обожною слухати музику і говорити про неї зі своїми колегами. Люблю різну музику: фольклорну, популярну, класичну. Я фанат гурту «Океан Ельзи».

- Олено Леонідівно, Ви не пасивний споглядач життя, знаю, що любите подорожувати.

- Так. Для мене сім'ї важлива не матеріальна, а духовна сторона життя. Ми побували в Німеччині, Чехії, Польщі. Це інший світ, інша культура, побут, звичаї.

- Яка із країн і чим Вас особливо вразила?

- Не можу виокремити якусь одну. Всі цікаві по-своєму. Що мене вразило, так це історичні і культурні пам'ятки. Вони доглянуті, в хорошому стані, хоча деяким не одне століття. На жаль, у нашій країні кожен рік зникають, перетворюються в руїни сотні пам'яток культури, до яких нікому немає діла.

- Розкажіть про свій надійний тил.

- Джерелом наснаги для мене є моя сім'я. Моя мама – Федорченко Елла Вікторівна 37 років пропрацювала секретарем у Прилуцькому агроколеджі. Тато – Федорченко Леонід Миколайович 19 років викладав у коледжі предмет «Захист Вітчизни». Саме вони були для мене взірцем честності, працьовитості, оптимізму. Якби не вони, напевне, я б не досягла того, що маю. Разом із своїм чоловіком Олександром виховали доньку Наталію, яка навчається на філологічному факультеті Ніжинського державного університету. Але найбільшою нашою втіхою є наша онучка Аня. Сама вона – наш найкращий еліксир бадьорості і хорошого настрою.

- Олено Леонідівно, в чому Ви бачаєте жіноче щастя?

- Воно складається з багатьох чинників. Та головне в ньому, щоб існувала любов. Одне до одного, до батьків, до дітей, колег, колишніх і теперішніх студентів і, зрештою, до самого життя. Ця любов і робить нас щасливими.

- Про що ж мріє щаслива жінка?

- Мрію, щоб бурхливе, складне сьогоднішнє не зруйнувало не тільки моє щастя, а й щастя всіх українських жінок. Тому нехай скоріше настане мир та спокій у нашій державі.

Галина Ляшенко, викладач

Виховуємо патріотів

СПРАВЖНІЙ ПАТРІОТ

Війна усюди... У кожного своя...

У когось з совістю, якщо вона присутня.

У когось бій за чергове звання,

А інший йде під кулі за майбутнє.

Воїни АТО... Їх мужність, патріотизм викликають захват і почуття гордості за українську націю. Вони кожного дня бачать смерть і страждання. Це справжні герої, які не побоялися взяти в руки зброю, захищати свою державу, щоб ми жили в мирі та злагоді.

Одним із таких патріотів є й випускник Прилуцького агротехнічного коледжу Петриков Олександр Вікторович. Він знає ціну життя, бо побував у самому пеклі війни.

Народився Олександр 26 серпня 1977 року в селі Мала Дівича Прилуцького району в родині робітників. Змалку звик долати труднощі, завжди розраховував лише на себе. Після закінчення школи навчався в Київському ПТУ-38, отримав спеціальність електромеханіка. Зізнається, що ця професія завжди подобалася. Далі – армія. Служив у військово-морських силах у Севастополі.

Після мобілізації 1997 року працював у Прилуцькому РЕМі черговим на підстанції. Були заробітки в Києві, займався й підприємницькою діяльністю.

Коли на сході України розпочалася антитерористична операція, пішов захищати рідну землю. Олександр був призваний під час першої хвилі мобілізації в 2014 році. Удома його чекають кохана дружина Тетяна та донечка Яна. Служив у Першій окремій танковій бригаді. Побував у багатьох небезпечних точках, де часто життя було під загрозою. Захищав рубежі на околицях Металіста, штурмував Петровське. Неохоче згадує Олександр ті часи. Страшними реаліями війни є смерть друзів, постійна думка про те, що хтось може не повернутися із завдання. Хвилюється про підлеглих, тяжко переживає втрату кожного. Зазначає, що на війні головним є братерство між солдатами.

У 2015-2016 році служив у військкоматі, займався волонтерською діяльністю. Збирав і відвозив воїнам продукти харчування, одяг, радіостанції, запчастини. Однак бути вдома, коли ти потрібен там, не зміг. Повернувся до своїх хлопців. Пішов на підвищення в Другий окремий мотопіхотний батальйон «Горинь». На сьогоднішній день займає посаду командира кулеметного взводу роти вогневої підтримки. І вдень, і вночі солдати ведуть спостереження за відповідальним сектором, відбивають атаки ворога. Місцева населення просить, щоб вони їх не залишали.

Від непроханих гостей можна чекати всього. Розповідає, як 30 грудня 2016 року українських воїнів прийшли привітати з Новим роком чеченці зі словами «Аллах акбар». У відповідь отримали кулеметну чергу, а ще солдати заспівали гімн України. Упевнений, що тільки тут, на війні, усвідомлюєш, що означають такі звичайні слова: незалежність, вільний, спокій, мир. Розумієш, як це бути справжнім патріотом, яке велике значення має наш гімн, який рідний і дорогий жовто-блакитний прапор. Це пробудження свідомості, що сколихнуло всю Україну від найстаршого до наймолодшого. Ми всі об'єднані любов'ю до Батьківщини, боротьбою за цілісність і незалежність держави, за щасливе майбутнє.

Найкращим подарунком для захисників є дитячі малюнки, сувеніри, які зігрівають їхні серця. Ці обереги вони завжди чекають із радістю.

Випробування, що випали на долю Олександра, не зламали його, а зробили мужнім і витривалим, справжнім чоловіком. Переконаний, що тут він не заробітчанин, а справжній патріот України.

Наталія Ритченко, викладач

НАШ БІЛЬ – ЧОРНОБИЛЬ

Чорнобиль... Для українців – це велике горе, найбільша трагедія століття.

14 грудня наша країна відзначає сумну дату в новітній українській історії нашого сьогодення – День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

Щороку в цей день ми вдячно згадуємо всіх, хто приніс себе в жертву задля спасіння інших від люті атому. Водночас тим, хто вижив у Чорнобильському пеклі, ми будемо завжди складати подяку та щире шанування.

Ось тому в читальному залі бібліотеки коледжу була проведена виховна година на тему: «Біль і крик душі під знаком Чорнобиля» для студентів I курсу відділення «Будівництво, обслуговування та ремонт ГМС» (куратор Колейко В.Ю.) та студентів I курсу відділення «Монтаж, обслуговування устаткування і систем газопостачання» (куратор Погорелова В.М.). Активну участь у проведенні заходу взяли студенти: Бірюкова Альбіна, Мудрагель Ярослав, Карповець Діана, Пустовойт Євгенія.

На виховний захід був запрошений ліквідатор аварії на Чорнобильській АЕС, колишній викладач коледжу Федорченко Леонід Миколайович, який розповів студентам про роботу пожежників у ті перші години після аварії, про перші кроки у незвіданий атом.

Адже Чорнобиль згуртував найкращих патріотів нашої країни, яким, незважаючи ні на що, вдалося зробити неможливе – в рекордні терміни закрити зруйнований енергоблок бетонним коконом і зупинити подальше розповсюдження радіоактивного забруднення. На цих питаннях й акцентував увагу у своєму виступі директор коледжу Черніков П.І.

Всі присутні хвилюючо вшанували пам'ять тих, хто віддав своє життя за наше світле майбутнє.

Цього ж дня в гуртожитку теж була проведена виховна година для студентів коледжу. Директор Черніков П.І. розповів про ті перші дні, коли сталася аварія, про її наслідки для нас і нашого покоління. Працівниками бібліотеки підготовлена виставка: «Наша біль – Чорнобиль».

З глибокою повагою присутні на заході згадали усіх, тих, хто прийняв на себе удар Чорнобиля, проявив високі людські якості – силу духу, самовідданість та професіоналізм.

Бібліотекар коледжу Сонець С.А.

Почесна відзнака

Медаллю «За заслуги» III ступеня по військово-патріотичному вихованню молоді нагороджений директор коледжу Черніков П.І.

Її вручив голова Київської міської спілки ветеранів Афганістану Гончаренко М.М. Привітав з почесною нагородою голова Всеукраїнської спілки ветеранів Афганістану, Герой України, генерал-майор Червонописький Сергій Васильович. Він також вручив книги.

Присвячується Герою України, нашому земляку Олегу Міхнюку, випускникам коледжу Олегу Санику, Віктору Лавренчуку, які загинули, захищаючи Незалежність, Соборність України, всім учасникам АТО.

НЕ ПОСТАВИТЕ НАС НА КОЛІНА

Не поставите нас на коліна,
Ви, московські кати холоуї,
Хоч вбиваєте сотні невинних,
Хоч несете смертей врожаї.

Час настане правдивої плати,
Твердо ми на ногах стоїмо,
І за кожного вбитого брата,
Ми вам всемеро ще віддамо!

Буде жити свята Україна,
І співатимуть нам солов'ї,
Не поставте нас на коліна,
Ви московські кати холоуї!

Григорій Васянович

* * *

А на моїй землі іде війна
Стріляють танки і ревуть гармати
Сповита горем, в чорному вбранні
Сльозами вмилась не одна вже мати.

Найкращі з краших падають від куль
Грудьми своїми землю прикривають
Сумним набатом в селах і містах
Звучать слова: «Герої не вмирають!»

Вони живуть навіки у серцях
І в пам'яті народу України
І не дозволять нашим ворогам
Перетворить Вітчизну на руїни.

Ми вистоїм. Здолаємо катів.
Як маків цвіт розквітне Україна!
На тих місцях, де йдуть тепер бої
В земнім поклоні схилиться калина.

Світлана Чабан

БІЛЯ ПОРТРЕТА В ШКОЛІ

Герою України, землякові,
Олегові Міхнюку

Була сестрою – відвага,
В афганські дні невеселі.
Тебе знемагала спрага,
Пораненого, в пустелі.

У масві синьо-жовтім –
Вкраїну вітав жадану.
Під кулі, у дні гіркотні,
Ти став на захист Майдану.

Вже мама просила: «Годі,
Побережися, сину...»
А ти у бою на Сході,
Прикривши друзів, загинув.

Щасливі, може, герої,
Яких ми багато чули,
І кров'ю землі сирію
У битвах не сполоснули.

Тебе ж – огорнула вічність.
Затихли вже рани, болі.
Замислено нам у вічі
З портрета дивився в школі.

* * *

У матері тепліє ще надія,
Хоч есемеска вже не доліта.
І сниться їй, що син рубає змія,
Та голова у змія – відроста...

Не для війни народжувала сина!
Під кулями з чисті він вина?
Лють знову розходилась, невситима.
Вкраїни сина, Боже, борони!

Станіслав Шевченко

Я ПОВЕРНУСЯ

Я повернуся, мамо, обіцяю!
Достигнуть сливи в нашому саду,
Вклонюся гомінкому небокраю
І всі стежки знайомі обійду.
Наплюю води цілющою з криниці,
Утрюся столітнім білим полотном,
У сні побачу чародійку-птіцю,
Що живить совість іскрами кругом.
Ти бережи, матусю, наречену...
Моя кохана, знаєш, сирота.
Була сама, налякана, нужденна -
В коханні нашим серцем розвіла.
Війна мине, розвіється як попіль,
Ти лиш молись, надійся і чекай!
Збираюсь швидко, знову чути обстріл.
Я скоро повернуся, ти тільки знай...

«ВЕРНІТЬСЯ ЖИВИМИ...»

Від яструба лебідь лебідку боронить,
Пірнає у неба розлогу блакить,
Шматочок кохання у Господа просить -
Йому молодому так хочеться жити.
На ратному полі двобої вирують:
Гартовані воїни линуць у рай,
Там ангели душі замерзлі лікують:
В прозорих сервізах- калиновий чай.
Серця кровоточать...А доля рубає
Для вогнищ вечірніх вишневе гілля,
Синочок маленький на тата чекає,
Черемою білою манить весна.
«Верніться живими» - молитви усюди,
Пшеничними далями вкрилась рілля,
На диво і віру надіються люди,
Герої безсмертні... А правда одна.

Ніна Заболотна

ДИТЯЧА МРІЯ

У моєї донечки є Альонка – сонечко –
Світла й радісна душа...
У яскравій ходить вишиванці,
Щира україночка мала.

Любить здувати пухнасті кульбабки,
Ловити жуків і збирати ромашки,
На розпач і сум не мати часу,
І сотню разів запитати «Чому?».

А ввечері грати до втоми у жмурки,
Із пазлів натхненно складати фігурки,
Стрибати на ліжку, чекати на диво
І так танцювати, неначе є крила.

Та якось серйозно спитав я дитину:
«Якою ти бачиш щасливу днину?»
Вмить палко і щиро сказала вона:
«Хай швидше скінчиться ця клята війна!»

Павло Черніков

Культурне життя

ЗУСТРІЧ ЗІ СЛАВЕТНИМ ЗЕМЛЯКОМ СТАНІСЛАВОМ ШЕВЧЕНКОМ

Станіслав Олексійович Шевченко – особистість багатогранна, але в усьому творча. Як сказано про нього в енциклопедичних виданнях, він водночас і поет, і перекладач, і журналіст, і кіносценарист, і математик...

Станіслав Шевченко – наш земляк, уродженець села Грабів Ічнянського району, лауреат літературно – мистецької премії ім. Нечуя-Левицького, літературних премій ім. М.Рильського та ім. В. Чумака, Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця. Має почесну відзнаку Українського фонду культури «За подвижництво в культурі» (1997р.). За багатолітню плідну працю Станіслава Шевченка удостоєно почесних звань «Заслужений діяч мистецтв України (2002 р.) та «Заслужений діяч польської культури» (2004 р.).

Чергова зустріч прилучан зі Станіславом Шевченком відбулася 10 листопада у читальному залі міської центральної бібліотеки імені Любові Забашти. Діалог зі славетним земляком майстерно підготувала головний бібліотекар юнацького відділу Ніна Горбань. Їй вдалося показати присутнім всі грані таланту Станіслава Шевченка, ознайомити їх із його новою поетичною збіркою «Незрима грань», розкрити таємниці його ліричних поезій... А розпочала Ніна Іванівна діалог із незвичайного запитання: «Як живеться поетові із прізвиськом Шевченко у нашій добі?» Цікавою була і відповідь поета. Ведуча наголосила на тому, що поезія Станіслава Шевченка говорить про автора, як людину чистих почуттів. Чоловік,

який чуттєво возвеличує прапрадідівську хату та батьківську землю, поетизує край свого дитинства і юності - це залюблений чоловік, це людина із оголеною емоцією. А отже, щирий, чесний, нефальшивий. Не випадково Борис Олійник говорив, що Станіслав Олексійович, як справжній митець, «...не хитрує з читачем, не ховається від гострих кутів епохи. Він говорить об тім, що є, а не те, що кому хочеться».

У Станіслава Шевченка є знакова робота у творчому доробку. Це переклади на українську мову творів Папи Римського Івана Павла II і особистий лист-подяка від Понтифіка. Бібліотекар Ніна Заболотна ознайомила присутніх із перекладом з

польської Станіслава Шевченка збірки поезій Кароля Войтили «Людина, пастир, поет», приуроченої до візиту Папи Римського Івана Павла II, до якої входять поетичні твори, написані Папою у різні періоди літературної творчості. Поділилася власними враженнями від поезії Станіслава Шевченка і присутня на заході начальник відділу культури та туризму Катерина Мовчан. Привітала гостя книгозбірні і директор Прилуцької МЦБ імені любові Забашти Людмила Зубко.

На радіостанції «Промінь» Станіслав Олексійович певний час співпрацював і з прилучанами, створювали спільні радіопередачі із теперішнім директором агротехнічного коледжу Павлом Черніковим. Павло Іванович поділився спогадами про співпрацю і привітав Станіслава Шевченка із 70-річним ювілеєм. Студенти коледжу Валерій Сокол та Аліна Брижань продекламували вірші поета. До привітань приєднався і славетний прилуцький гурт «Джерело», який зачарував присутніх чудовими українськими піснями. Продовжили виступи викладач музичної школи ім. Л. Ревуцького, бандуристка Тетяна Карпенко та прилуцька поетеса Ніна Полив'яна.

Ще довго юрбилися прилучани біля Станіслава Шевченка і після зустрічі, кожен хотів придбати на пам'ять нову збірку поета, сфотографуватися на згадку із відомим земляком. І, дійсно, погоджуєшся зі словами поета, що «...душа моя у вєсєвіт проростє...».

Т.Бабенко, зав. міською бібліотекою №2

СТУДЕНТИ АГРОТЕХКОЛЕДЖУ – НА ХВИЛІ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНИ

«Я з козацького роду, із славних Прилук», - від фрази, що вже стала хрестоматійною, віє палкою любов'ю до наймилішого серцю отчого краю. Прилуки завжди були у серці народного артиста України Володимира Бойка. Тут він народився у 1928 році, здобув середню освіту, розпочав свій трудовий старт. У 1949-му виїхав на Донбас, працював у вугільній промисловості, працював на шахті «Микитівка». А через рік Володимир Бойко виборов конкурс на заміщення вакантної посади артиста – співака Державного українського народного хору. Працюючи там, закінчив Київське музичне училище ім. Глієра, Київський інститут культури.

Володимир Іванович – лауреат всесвітніх фестивалів у Монреалі, Брюсселі, Москві. Упродовж своєї піввікової співочої кар'єри у Національному заслуженому академічному українському народному хорі Г. Верьовки наш земляк демонстрував свій талант у понад семидесяти країнах світу. Про Прилуки теж не забував. Часто виступав з концертами перед прилучанами. Брав участь у різноманітних святкових заходах міста. У вересні 2001-го Володимир Бойко став Почесним громадянином Прилук...

Нема вже на світі білому відомого на весь світ митця з прилуцьким корінням. Відлетіла його душа у засвіти на 79-му році життя. А пам'ять лишилася.

Ось що розповів про нашого славетного земляка народний артист України, керівник Державного українського народного хору ім. Г. Г. Верьовки Анатолій Авдієвський: «Свого часу Бойка до хору запросив Григорій Верьовка, коли почу його голос на огляді художньої самодіяльності».

Очолити хор, я доручав йому сольні партії «Взяв би я бандуру», «Ніч яка місячна» тощо. Я такого басу ніколи не чув... Це був голос унікальний. А з роком у Бойка сформувалася бас-профундо – унікальна здатність співати октавою нижче басів. І де б він не виступав, на всіх континентах, коли співав Бойко – зал ревів!.. Бойко любив відвідувати Прилуки, часто виступав перед земляками на урочистостях міста, був учасником конкурсу «Граї, гармонь», допомагав становленню молодих талантів і виходу їх на професійну сцену». Жарт любив, влучне слово. У колективі його цінували і берегли...»

Народний артист України Анатолій Сафронов: «Володимир Бойко понад усе любив роботу й колектив хору імені Г. Верьовки. Об'їздили з ним півсвіту, побували у 76 країнах... В якій би країні ми не побували, до кін-

ця концерту слухачі вже підспівували українські пісні, мелодії українською мовою... Володимир Іванович, будучи інспектором хору, як мій підтримував молодих артистів».

Заслужений працівник культури України Микола Дурас: «...Я був у будинку, де, крім нього, народилося ще восьмеро Бойків, і вже саме ця обставина змушувала тоді батьків добре-таки сушити голову – як дати дітям освіту та вивести в люди. Ще в дитинстві Володя мріяв отримати музичну освіту. Спочатку виступав на сценах тютюнової фабрики, міського Будинку культури, а потім уже на професійній сцені».

Володимир Іванович завжди відвідував своїх родичів, а, гостюючи у сестри Людмили і її чоловіка Юрія, співав разом з ними чудові українські пісні... Буває так, що величезна популярність та успіх починають запаморочувати артиста, починається так звана «зіркова хвороба». Та з Бойком такого не сталося. Володимир Іванович завжди говорив: «Я мушу жити гідно!» і не спокушався на привілеї... Був людиною непосидючою, енергійною, діяльною. Будучи хворим, з якоюсь дивовижною жадобою кидався до улюбленої роботи».

... Ці та низка інших не менш важливих спогадів увійшли до книги «Співучий син України» під авторством Ольги та Павла Чернікових.

Презентація згаданого видання відбулася ще наприкінці весни. «До його створення причетні рідні, колеги, друзі – люди, яким пощастило жити, працювати, спілкуватися з великим артистом, насолоджуватися його співом», - йдеться у передмові згаданого книги (її наклад – 500 примірників).

І дійсно, автори «Співучого сина» добре знали Володимира Бойка. Довжина їхньої дружби виміряна десятиліттями і осяяна незабутніми миттєвостями душевного спілкування зі славетним земляком.

...На цьому вкотре наголосили Чернікови під час нещодавньої зустрічі зі студентством Прилуцького агротехнічного коледжу. І вочевидь виконали одну зі своїх головних освітніх місій – висіяли в юнацьких душах зерна любові до свого, рідного, українського. Віритися, що сходи таки будуть! Бо сівачі – з великим життєвим та професійним досвідом. Судить самі! Очільник агротехко-

леджу Павло Черніков – єдиний на Чернігівщині(!) доктор філософії в галузі освіти, почесний професор Міжнародної Кадрової Академії, автор цілої низки методичних посібників та книг.

Ольга Чернікова упродовж двадцяти років працювала викладачем суспільних дисциплін Прилуцького професійного ліцею, згодом взяла на себе відповідальну ношу заступника директора Прилуцької філії МАУП. А з 2008 року викладає історію в агротехколеджі. Вона – відмінник освіти України,

викладач вищої кваліфікаційної категорії, автор науково-методичних посібників.

«Перед тим, як взятися за написання книги, я довго міркував: у якій формі подати спогади про відомого земляка. І задум нарешті визрів – написати твір під напрямком «Через культуру – в XXI століття». Адже культура має великий вплив на всі сфери життя. Розпочалася кропітка робота. Допомогала Ольга Петрівна... Ось так і «народилася» книга спогадів про Володимира Бойка. Ми познайомилися з ним у далекому 1976 році з легкої руки Людмили Федченко та її чоловіка Юрія. Ця жінка є рідною сестрою Володимира Івановича... Бойко друзів не міняв, якщо з ким потоваришував, то надовго. Лише теплими словами згадують його колеги по хору – заслужений працівник культури України Раїса Мироненко, народні артисти України Віра Мартиненко, Поліна Павлюченко, Наталія Цюпа, Анатолій Сафронов. ... Володимир Іванович не обминав наш агротехнічний коледж. Приходив, як правило, удвох із заслуженим працівником культури України Миколою Дурасом. Під час одного з таких візитів

він запропонував створити у навчальному закладі хор юнаків. Так і зробили. У 2006 році цей хор яскраво «засвітився» на теренах Чернігівської області. Ось чому наступного року чоловічому хоровому колективу було присвоєно звання «народного»... Бойко приїздив на кожен його творчий звіт. Дарував свої пісні студентам і викладачам, охоче спілкувався з молоддю. Завжди знаходив можливість і бажання прилучати молодь до української пісні та культури», - Павло Черніков розповів своїм студентам. Пані Ольга теж мала слово. Вона наголосила на вагомому культурно-мистецькому внеску Володимира Бойка у розвиток національної культури.

Зустріч шанованих освітян зі студентами відбулася під знаком невимуженості та щирості. Юнаки та дівчата із цікавістю слухали розповіді авторів «Співучого сина України» та своїх мудрих наставників. І не шкодували аплодисментів, коли в навчальній аудиторії прозвучала пісня на один із віршів Павла Чернікова. Інші поезії цього ж автора теж зачепили за живе студентську молодь. Адже в них – саме життя, зі своїми традиціями і вивертами.

Ось чому «агрокотеджівці» схвально сприйняли пропозицію директора закладу збиратися на зустрічі з творчими людьми Прилук та Прилуччини (Чернігівщини, України). Щоб почерпнути в їхній неперервній діяльності натхнення до життя та творчості. І завжди бути на хвилі любові до української національної культури.

Олена ЯБЛУНОВА,
кореспондент газети «Прилуччина»

ТОРБИНКА-ГУМОРИНКА

Студент звертається до товариша:
«Петре, як думаєш, чи пристойно здавати курсач, який висвічується в гуглі уже з першого рядка».

***

Син-студент матусі дзвонить
І без зайвих теревень
Каже коротко і ясно:
«Вишли сала! Добрий День!»

***

Студент не любить будильник в двох випадках: коли він дзвонить і коли він не продзвенів.

ВІСНИК

ПРИЛУЦЬКОГО АГРОТЕХНІЧНОГО КОЛЕДЖУ
Видається з лютого 1999 року
Засновник і видавець - адміністрація, педагогічний та студентський колективи коледжу.

Реєстраційне свідоцтво ЧГ №178 від 08.04.1999р. видане Чернігівським управлінням у справах преси та інформації
Редакційна колегія: Черніков П.І. - головний редактор, Мелашенко С.В., Ляшенко Г.В., Сонець С.А., Андруша І.В. - відповідальні за випуск,
Диндар П.Г. - відповідальний за фото.
т. 3-20-50, e-mail: gidrotech@ukr.net

Друк офсетний. Обсяг 1 друк. аркуш. Прилуцька міська друкарня Чернігівського облуправління по пресі.
За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
За якість друку газети відповідальність несе друкарня.

Тираж 1000 прим.

Замовлення № 8